

La meua maçana
són les vostres
pomes

Gustau Moreno Pérez

Pròleg a *Lull de la maçana*, Col·lecció Gabriel Ferrater,
núm. 7, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra,
1996.

© Gustau Moreno Pérez

Editeu. Jaume Llambrich Brull, editor
C/ Puig de les Sitges, n° 4, 2n, 2a
43003 Tarragona · Països Catalans
A/e: editeu@occitania.org

Primera edició, gener de 2006
Edició electrònica no venal

La meua maçana són les vostres pomes

Gustau Moreno Pérez

L'EBRE QUE ENYORO és una serp ensalivada que se desfà en meandres color de cervesa, fent la mateixa dolça remor que una esfera de flam rodolant per damunt d'unes flassades. Sóc un tortosí exiliat i sempre que parlo del nostre riu no puc fer-ho si no amb nostàlgia, tot i que molt sovint m'adono que potser hauria de trobar a faltar encara més la meua ciutat i la seua gent. Tortosa mai se mourà del seu lloc, me dic a mi mateix com si em volgués convèncer d'alguna cosa, lo riu no se l'emportarà. I és cert, ja que ni tan sols les devastadores crescudes de temps antics no van endur-se los ponts i les cases més enllà de les engrunes de les muralles; més enllà de les oliveres anuades als marges i dels arrossars tan atapeïts que al setembre ja no saben cap a quin cantó vinclar-se.

I potser este és lo problema, que Tortosa no es mourà; té la mateixa intenció d'evolucio-
nar que un ròcul de granit.

Però enyoro el riu i les seues glopades tèr-
boles, de vi blanc i de pasta d'ametlles, atan-
sant-se amb la seua llengua adormida d'es-
cates luents a les dues vores enfangades. Hi
ha trams sorprenents on serralades de per-
fils enganyosos sembla que creixen arran de
la mateixa aigua... i després extenses planes
per on l'Ebre serpenteja ben mandrós entre
la verdor enfosquida dels tarongerars, sota
la mirada insomne de les òlibes, aixecant la
sotana dels xipresos.

Este llibre de poemes parla d'això, però
també d'algunes coses més. En un princi-
pi, vaig presentar-lo sota el lema «La mel és
més dolça que la sang», lo títol d'un quadre
de Salvador Dalí amb què volia insinuar que
de vegades oblidem los nostres orígens i ens
semblen més plaents los nous paratges, los
nous amics, los nous amors. I que això no
ens importa gens: que este és lo conflicte
que se'ns presenta al abents, als que ja no
som d'enlloc. És la tragèdia dels qui, onse-

vulla que anem, ens enyorarem del lloc on no hi serem perquè allà també hi tindrem persones volgudes.

Així doncs, he volgut parlar-vos de la meua terra (?) amb lo mateix accent amb què us parlarien allà de mi. Com diu un conegut poeta tortosí (en tenim molts: Albert Roig, Gerard Vergés, Zoraida Burgos, Manel Pérez Bonfill...), «parlo de la verdor d'un delta immens; [...] d'un riu antic, solcat encara pels vells llaguts: els últims, llegendaris llaguts, tan afuats com una espasa, i carregats de vi, de llana, d'ordi, i amb mariners cantant sobre la popa. Parlo d'un lent crepuscle que posava or tremolós a l'aigua amorosida, punts de llum a les ales dels insectes, solars reflectiments als ponts llunyans».

Però no obtant això, també he volgut parlar-vos de la sensualitat carnal de noves experiències, de noves emocions, molt sovint falsejades, però al cap i a la fi només fingides per poder cantar l'amor i les seues coses. en este sentit, al costat de dos amics poetes de la meua generació, tots dos com jo de les Terres de l'Ebre, Jaume Llambrich, de

l'Ametlla de Mar, i Joan Todó, de la Sénia, me vaig declarar obertament massanista en l'anomenat Primer Manifest del Massanisme Literari, aparegut al setmanari intercomarcal l'Ebre el dia 19 de maig de 1995. Per tant, i com a cuc de poma que sóc, des de llavors he fet d'esta tendència erotocèntrica lo punt de referència fonamental del meu univers líric. I ara crec, a més, que no he caigut en la grolleria fàcil que tan sovint tempta los creadors que tracten la sexualitat en les seues obres.

Estos poemes no parlen només de sexe, sinó que us volen evocar les aigües enterbolinades del DESIG, la molsa calenta que pot arribar a créixer als llavis humits d'unes cuixes de marbre. Lo desig de la mel i lo de la sang; lo desig de la lluna argilosa i plena d'ulls de poma, i lo desig de la terra corcada d'arrels que fan ferum de menstruació (perquè a Tortosa torno com a mínim un cop al mes). També lo desig d'establir ancoratges imaginaris que ens arrèlguen a les coses i a la gent, a fi de poder tindre un lleu sentiment de pertanyença, de saber que no em

comès una traïció. Lo desig d'arrossegar les àncores ribera amunt llaurant los bancals... i després soterrar-les perquè al damunt hi créixiguen farigoles o esbarzers, argelagues o romanins que ens faiguen saber, amb les seues esteles fonedisses d'olors trenades, que aquella és la terra que ens ha alletat, i que hem crescut sota l'ombra rogenca de la lloba, a la malenconia daurada dels cellers tancats, temorics dels bous untats d'oli que mugixen amagats rere les canyes d'una de les illes del riu. Però lo desig també de lligar melics, lluny de casa, si cal, parlant de necessitats que també són purament físiques: natros volem demostrar que som ben capaços de volar obrint-nos a les esquenes degotalls melosos de plomes tèbies.

Sé que sóc encara molt jove (ara tinc 19 anys), tal vegada un poeta immadur i sense gens d'experiència de res. Que potser m'equivoco en los meus plantejaments estètics. Però ara per ara no m'apeteix escriure d'una altra cosa que no sigue lo plaer dels sentits: a batecs de llapis, vull esbossar la cartografia tova que'm suggerixen los re-

lleus dels cossos. Sé que ningú coneix encara los meus tremolors quan m'afono a dunes de maçana.

Gustau MORENO

Bellaterra, octubre de 1996

Este llibre s'ha editat el gener de 2006 en commemoració del desé aniversari del PRIMER MANIFEST DEL MASSANISME LITERARI compost amb la tipografia Linotype Didot, en format DIN-A 5 i maquetat amb InDesign CS i un ibook amb Mac OS X.

